

מסורת הש"ס

(א) כמיות לנ: ביק עא.
(ב) ובלל דר: וינין.
(ג) עיקר שלח לנדר עבירה.
(ד) עיקר דבריו: וי ביק עא.
(ה) וי עט: ד' זכחיס.
(ו) וינין: וינין קח.
(ז) וינין: וינין קח.
(ח) וינין: וינין קח.
(ט) וינין: וינין קח.
(י) וינין: וינין קח.
(יא) וינין: וינין קח.
(יב) וינין: וינין קח.
(יג) וינין: וינין קח.
(יד) וינין: וינין קח.
(טו) וינין: וינין קח.
(טז) וינין: וינין קח.
(יז) וינין: וינין קח.
(יח) וינין: וינין קח.
(יט) וינין: וינין קח.
(כ) וינין: וינין קח.
(כא) וינין: וינין קח.
(כב) וינין: וינין קח.
(כג) וינין: וינין קח.
(כד) וינין: וינין קח.
(כה) וינין: וינין קח.
(כו) וינין: וינין קח.
(כז) וינין: וינין קח.
(כח) וינין: וינין קח.
(כט) וינין: וינין קח.
(ל) וינין: וינין קח.

גילף מיניה. ממעילה: מה מכירה. אינה מתקיימת אלא ע"י אחר
הגנב מוכר והלווקח לוקח: אף עביסה. אפילו עבסה שלח נמחייב
הגנב בתשלומי ד' וכו'. או. מכרו לרבות אפילו שלח: תתם השור
תתם הפס. דהד מנייהו ימיהו הוא ודרוש לרבות שאם מינה שלח
תתמו לטבות חייב הגנב: מאי איכא
למימר. גילף מיניה דיש שלח לנדר
עבירה: הוא ולא שלוחו גרסינן:
ולמ"ד אין מלמדיו. ולית לן למילף
ממעילה ועביסה דיש שלח לנדר
עבירה ומסבירא אין שלח דלית לן
למימר דיש לו לשמוע דברי הרב והני
ההוא ההוא מאי דרש בכו: למעוטי
שנים אומות. וכו. שפטורין מחטאת
דשמוטי מוח: הסוף ולא אגוס.
דמחו: קסבר שני כפויס הכאים
כחזר מלמדי. וילף ממעילה
ועביסה דיש שלח לנדר עבירה
והני ההוא דרש להו חד למעוטי
שנים אומות וחד להוא: מכלל
ולית ליה דרשה דהוא ההוא: מכלל
דס"ק כו. נמטיה: דינא רבה
ודינא וועא איכא בנייהו. לשמאי
מחייב בנייהו רבה בעונם גדול
ולמ"ק לא מיעט כולי האי כהורג
עלמא אלא כגוסס: ודרוני יואב.
זהו מדר שקראו אדון בפני המלך:
אם ס"ל. דהאי חייב קלאמר שמאי
בדניי אדם קלאמר וילף ממעילה
ועביסה וקסבר שני כפויס הכאים
כחזר כו' אפי"ה מודה הוא כלאמר
כו' הואיל ונהנה שליח זה: שליח
נעשה עד. בין לקדושתין בין ששלח
ממון לבעל חובו מלטרף שליח עם
עד להיות שנים או אש שנים
שלוחים היו ניהד שניהם מעידים
בדבר: ה"ג דלא כוו קידושי. הרי
לאו. וכו' אמרין כנסהדרין דף כט.
לרף שיאלר אדם עדיי ה"מ בעדי
הודאה שפעמים אדם מודה למועט
מנה ואומר הדין עמך מפני שרואה
הודאה שפעמים אדם מודה למועט
שאינו חייב לו כלום לפיכך אין השומע
יכול להעיד בפני הודה עד שיאלר
אדם עדי אצל בעלמא לא: אלומי
אלמוה למילתא. דעדות כשעשה
לנדר ע"י השליח: הוא דאלר.
על הדבר: איווק. דב"ה לג"ש:
מתני איופאל. לפלוגתא דלמוראי:
וסלכתא שליח נעשה עד גרסי: הן הן
עדיו. דשליח נעשה עד: וכן בגרוסין.
אם שלח גע לאשמו ע"י שנים:
וכן

האיש מקדש פרק שני קידושין

מגו.

מורד במכירתו הוה דקאמר ליה וארוני יואב כו'. פי' בקונטרס
דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב בפני המלך דוד' ולא
נהירא ל' אשהרי יואב לא היה מורד במלכות' ואומר רבינו מאיר אביו
של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות' והוא מילן
בדבר כדכתיב כל עבדי אדוני על
פני השדה חנוים ואני אבא אל צימי
לאכול וגו' בתמיה ולא היה לו לנרד
וי"מ דהמדה הקדים להמר
אדוני יואב קודם המלך דוד:
שלא מצינו בב"ה התורה בודה
זה הנחה וזה מתחייב.
וה"מ והא איכא מעילה שאם אמר
הגוזר לשליח אכול ככר זה של
הקדש והשליח לא ידע שהוא של
הקדש דמייב המשלח ואמאי זה נהנה
זה מתחייב הוא וי"ל דמעילה לא
מתחייב המשלח ע"י הגלגל השליח
אלא ע"י הגבחה דשליח דמיד
דלאנכיה שליח קנייה והיהו שעתא
חייב משלח אמנס מסופק היה ר"י
באומר לשליח הושת ידך לנדר של
שמן ומהנה מן הסיכה או שב על
ערוות של הקדש או התמסם בגווי
עולאי והשליח לא ידע דהס של
הקדש דשעתא לא עשאו שליח אלא
מן ההנאה אס יתחייב המשלח
כדאמרין גבי מעילה' או דילמא זה
נהנה זה מתחייב לא אמרין:
ולא אמר דהם אתם עדיי ה"ג דלא
הוה קידושי. ופשיטא דהוא
קידושין משמע דלא מלרטי לומר
אדם עדיי כי אס כהודאה כדאמר
בכנסהדרין דף כט. שאם אמר
לחבירו אמה חייב לי מנה והודה בפני
שנים אס לא אמר אמה כהנס אס
עדיי יכול לומר לו היום או למחר
משטה אני כך מיהו אז לא טעין לא
טענין ליה אצל עשוי אדם שלא
להשביע עלמו כנון אס הודה אלה
בפני שנים חייב אני לך נלא תביעת
המלוה טענין ליה אפי"ה כי לא טענין:
עד באן דא פליגי א"א כו'. תימה
אמאי קלאמר עד כאן לא פליגי
כי נמי פליגי מי לא פריך שפיר
ממילתיה דב"ה וי"ל היינו טעמא
דלא רלה למיפוך מנ"ה דהוה מלי
לשנויי איופך כדמשני בסמוך:
וכן

עין משפט
נר מצוה

לו א מיי פיי מהל
גינה הלוי:
לו ב מיי פיי מהל
משה קרבנות
הלוי:
לח ג מיי פיי מהל
חלת הלוי ג ג:
לח ד מיי פיי מהל
אבות הלוי:
ה ה מיי פיי מהל
מחן עשין מח טויע
אהיב פי לה פיי כו:
מא ז מיי פיי מהל
גיורין פיי ופי
סס הלוי סמח עשין מח
טויע פי מהל קמח ספי
יח:

מוסף רש"י

מה מכירה על ידי
אחר. מכירה זו אפס
אלא ע"י אלה. שאלוק
ליקחו ממנו וכו'. וכו'.
לפי מבינה אלא
בשנים. מוכר ולוקח וכו'.
ע"ה. תחת. תחת השוכר,
מ"ל למכור ימל שכור
(ובחובות ג' ה' הוה ולא
אגוס. דהכי דרש ליה
פתיס כל הוה דמי
ונכרת. כפיט כהיומ
ובדעתו ולא טעם ולא
ע"ה מאלו או מועט
הוה אחרים וכו'.
הוא ההוא לא דרשי.
דלמדת דקרא לאשמי
הכי נע"ל וכו'. כהרב בני
עמון. אלוהן הכהנים
ני עמון אלא ממלך
ושבת וכו'. ואדוני יואב.
לאו אלה אלה לקבל עליו
מרות אחרים כפי
המלך וכו'.

מוסף תוספות

א הוה ליה למימר
ועברך יואב אדוני.
ריטב"א. א בביא מה מדר
הוא זה כיון דיואב עצמו
לא היה מורד לתחוק
עצמו מלך. חסו הראי"ש
הפירש"א כפדא פתי
ג"א. ואין נראה דאין זה
מורד דלא בא להמליכו
לקריתו מלך. ועי' חס'
הרא"ש גראה שוה
קושיא הראשונה שלו.
ג או לירד בתוך כוס של
הקדש לרחוק בתם. חס'
הרא"ש. ד דהחיות הוי
בשכיל שנתן לו רשות
להפסיד הקדש ומעל
בכך המשלח אפי' אין
באותו רחוב וסוכה עדיין
הנאה לשליח וסוכ אפי'
מעלה בהנאת השליח
שכבר יצא לחולין
במעילה המשלח. חס'
טוף. ה דלא מריבטן
שליחות במעילה אלא
כעין שליחות דהרומה
שאין לתורם שום הנאה
אבל היבא דנהנה השליח
כה"ג לא נחנה שליחות
למעילה. חס'
ו וברין כתוב: אבל אלו
שראו עיקר העשה עדי
להם למימר אתם עדיי

וכן

האיש מקדש פרק שני קידושין
מורד במכירתו הוה דקאמר ליה וארוני יואב כו'. פי' בקונטרס
דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב בפני המלך דוד' ולא
נהירא ל' אשהרי יואב לא היה מורד במלכות' ואומר רבינו מאיר אביו
של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות' והוא מילן
בדבר כדכתיב כל עבדי אדוני על
פני השדה חנוים ואני אבא אל צימי
לאכול וגו' בתמיה ולא היה לו לנרד
וי"מ דהמדה הקדים להמר
אדוני יואב קודם המלך דוד:
שלא מצינו בב"ה התורה בודה
זה הנחה וזה מתחייב.
וה"מ והא איכא מעילה שאם אמר
הגוזר לשליח אכול ככר זה של
הקדש והשליח לא ידע שהוא של
הקדש דמייב המשלח ואמאי זה נהנה
זה מתחייב הוא וי"ל דמעילה לא
מתחייב המשלח ע"י הגלגל השליח
אלא ע"י הגבחה דשליח דמיד
דלאנכיה שליח קנייה והיהו שעתא
חייב משלח אמנס מסופק היה ר"י
באומר לשליח הושת ידך לנדר של
שמן ומהנה מן הסיכה או שב על
ערוות של הקדש או התמסם בגווי
עולאי והשליח לא ידע דהס של
הקדש דשעתא לא עשאו שליח אלא
מן ההנאה אס יתחייב המשלח
כדאמרין גבי מעילה' או דילמא זה
נהנה זה מתחייב לא אמרין:
ולא אמר דהם אתם עדיי ה"ג דלא
הוה קידושי. ופשיטא דהוא
קידושין משמע דלא מלרטי לומר
אדם עדיי כי אס כהודאה כדאמר
בכנסהדרין דף כט. שאם אמר
לחבירו אמה חייב לי מנה והודה בפני
שנים אס לא אמר אמה כהנס אס
עדיי יכול לומר לו היום או למחר
משטה אני כך מיהו אז לא טעין לא
טענין ליה אצל עשוי אדם שלא
להשביע עלמו כנון אס הודה אלה
בפני שנים חייב אני לך נלא תביעת
המלוה טענין ליה אפי"ה כי לא טענין:
עד באן דא פליגי א"א כו'. תימה
אמאי קלאמר עד כאן לא פליגי
כי נמי פליגי מי לא פריך שפיר
ממילתיה דב"ה וי"ל היינו טעמא
דלא רלה למיפוך מנ"ה דהוה מלי
לשנויי איופך כדמשני בסמוך:
וכן

האיש מקדש פרק שני קידושין
מורד במכירתו הוה דקאמר ליה וארוני יואב כו'. פי' בקונטרס
דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב בפני המלך דוד' ולא
נהירא ל' אשהרי יואב לא היה מורד במלכות' ואומר רבינו מאיר אביו
של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות' והוא מילן
בדבר כדכתיב כל עבדי אדוני על
פני השדה חנוים ואני אבא אל צימי
לאכול וגו' בתמיה ולא היה לו לנרד
וי"מ דהמדה הקדים להמר
אדוני יואב קודם המלך דוד:
שלא מצינו בב"ה התורה בודה
זה הנחה וזה מתחייב.
וה"מ והא איכא מעילה שאם אמר
הגוזר לשליח אכול ככר זה של
הקדש והשליח לא ידע שהוא של
הקדש דמייב המשלח ואמאי זה נהנה
זה מתחייב הוא וי"ל דמעילה לא
מתחייב המשלח ע"י הגלגל השליח
אלא ע"י הגבחה דשליח דמיד
דלאנכיה שליח קנייה והיהו שעתא
חייב משלח אמנס מסופק היה ר"י
באומר לשליח הושת ידך לנדר של
שמן ומהנה מן הסיכה או שב על
ערוות של הקדש או התמסם בגווי
עולאי והשליח לא ידע דהס של
הקדש דשעתא לא עשאו שליח אלא
מן ההנאה אס יתחייב המשלח
כדאמרין גבי מעילה' או דילמא זה
נהנה זה מתחייב לא אמרין:
ולא אמר דהם אתם עדיי ה"ג דלא
הוה קידושי. ופשיטא דהוא
קידושין משמע דלא מלרטי לומר
אדם עדיי כי אס כהודאה כדאמר
בכנסהדרין דף כט. שאם אמר
לחבירו אמה חייב לי מנה והודה בפני
שנים אס לא אמר אמה כהנס אס
עדיי יכול לומר לו היום או למחר
משטה אני כך מיהו אז לא טעין לא
טענין ליה אצל עשוי אדם שלא
להשביע עלמו כנון אס הודה אלה
בפני שנים חייב אני לך נלא תביעת
המלוה טענין ליה אפי"ה כי לא טענין:
עד באן דא פליגי א"א כו'. תימה
אמאי קלאמר עד כאן לא פליגי
כי נמי פליגי מי לא פריך שפיר
ממילתיה דב"ה וי"ל היינו טעמא
דלא רלה למיפוך מנ"ה דהוה מלי
לשנויי איופך כדמשני בסמוך:
וכן